

ČESKOBRAVSKÉ SLOVÁCKO 4

červenec 2021

ročník 1

cena 5 Kč

Časopis evangelického sboru v Uherském Hradišti

Duchovní zamyšlení

Hospodine, ty jsi můj Bůh! Tebe budu vyvyšovat, vzdávat chválu tvému jménu, neboť činíš podivuhodné věci, tvé odvěké úradky jsou věrná pravda. (Iz 25,1)

Pro věřícího člověka se mění prostor pro rozhodování v porovnání s člověkem bez víry, protože ví o Bohu, který je nad námi. I Izajáš uvažuje podobně – Hospodine, ty jsi můj Bůh. To je základ. Mohli bychom si myslet, že Hospodin existuje, že je, ale mohli bychom mít pocit, že s námi nemá nic společného. Jenže to bychom nemohli mluvit o důvěře, kterou v Boha máme. Vyjádření můj Bůh není vyjádřením vlastnictví, ale vztahu. A my dnes chceme vnímat tuto souvislost i na příběhu českého reformátora Jana Husa. Do jisté doby možná nebral Boha dost osobně. Chtěl mít dobré bydlo. Chtěl se mít dobře, což v jeho době role duchovního představovala. To nebylo jako dnes, kdy se člověk rozhodnutím být farářem rozhoduje i k celoživotní ekonomické podprůměrnosti.

V jisté chvíli se ale i v případě Husově stal Hospodin Bohem pro něho samotného. Těžko říct, který moment tak zapůsobil. Možná šlo spíš o jakýsi kontinuální posun. Kriticky laděnou atmosféru na univerzitě vnímal už na sklonku 14. století, kdy se stal mistrem svobodných umění. A své udělalo i studium Písma. Už jako čerstvě vysvěcený kněz od roku 1400 se v kázáních zabýval také kritikou církve a vybízel k reformě. Ale netřeba nyní přilížit zabíhat do Husova životopisu. Máme před sebou slovo proroka, podobné i některým slovům žalmů a jakousi výzvu k vyvyšování Boha a k chvále jeho jména. Jméno

je často starozákonní šifrou pro Hospodina. A stejně jako Hospodin nahrazuje tetragram, ona čtyři písmena, která židé z úcty nevyslovují, tak i slovo „jméno“ nahrazuje častokrát jméno Boží. Nejde proto o čarování se jménem, nejde o hledání pravého jména, ale jde o vyjádření chvály Bohu. Člověk se může rozhodnout vzít Boha vážně, vzít ho za svého (Bůh můj) a podle toho jednat. Vyvyšovat a chválit Boha.

Proč by to člověk dělal? Rozpoznání prorokovo zní zřetelně – neboť činíš Bože, podivuhodné věci. Podivuhodnosti. Zázračné rady – i tak by se dalo přeložit slovní spojení *pele ecot*. Ale co víc – zdaleka je s Bohem i věrnost či pevnost a pravda (*emuna omen*). A jak víme, pravda se stala husovským tématem, ale nebyl to jeho vynález, vlastně šlo jen o dotažení už dávných porozumění žalmistů, proroků a dalších lidí víry. Kde jedná Bůh, tam se děje cosi pravdivého, opravdového. Někdy můžeme ztotožnit i Boha samotného či Ježíše Krista s Pravdou. Já jsem ta cesta, pravda i život, zní z Janova evangelia. Jindy ale nemusíme být ani tak radikální, ale vnímáme, že Bůh není podfukář, že nelže, nepodvádí, nešálí člověka, ale jedná naopak přímo a poctivě. Proto se člověk smí rád rozhodnout pro chválu vůči Bohu.

Tam, kde se člověk setká s něčím hluboce skutečným, tam ale také ví, že nemůže uhnout a zradit. Tohle bylo společné mnoha svědkům víry. Ne vždy dokonale, ale snažili se vytrvat na dobré cestě. Když někdy uhnuli, litovali toho a vraceli se zase na správnou cestu. Největším příkladem nám je v tomto jednání Ježíš Kristus. Jeho životní cesta se od jisté chvíle zaměřila jasně – Boží pravda mu byla cennější než cokoli jiného. A nechal nám tak zvláštní vzor. Na jedné straně umět milovat život, umět se radovat ze života, neštítit se ničeho lidského, až mu nepřátelé vyčítali, že je žráč a pijan vína, až ho napomínali, že hoduje s celníky, nevěstkami a dalšími hříšníky, ale na straně druhé neuhnul před těžkým osudem, který ho dovedl až na kříž. A jako někteří z proroků i on pak v plnosti ukázal, že vyvyšování a chválení Boha někdy může znamenat nasadit i to nejcenější, co máme, totiž svůj život. Anebo alespoň čas a peníze. Nebo svou fyzickou práci, nebo zájem. Chtělo by se nám možná jen tak vyvyšovat a chválit, tak lehce, možná v nějaké písni. Prožívat idylku, jenže to není celá pravda. Ježíš to ukázal zřetelně. A proto i Mistr Jan, když pak byl v kostnické věznici, mohl jistě přemýšlet o tom, zda se ohnout, odvolat, přizpůsobit se požadavkům okolí a zachovat život, ale dal přednost pravdě, dal přednost Bohu, který jej volal k opravdovosti, který toužil po vyvýšení a chvále, která bude člověka něco stát.

Kdyby se tehdy Jan Hus složil a ohnul hřbet, nic z jeho věci by nepůsobilo dál. Byl by jen slabým stínem, o kterém by se možná učilo ve školách, ale jen jako o zvláštní a bezvýznamné epizodě, která neměla větší význam. Tím, že Hus pochopil potřebu vyvyšovat a chválit Boha s plnou opravdovostí, stalo se, že je dodnes vzorem, na který má smysl navazovat, majákem, podle kterého se orientovat. Šel kristovskou cestou, nejen proto, že zemřel na hranici, ale proto, že šel cestou pravdivou.

Co to znamená pro nás? Nebrat slova Písma jako příliš jednoduchá a laciná. Nemyslet si, že je víra a poslušnost jen o řečech. Tušit, že pravdivost často bolí, ale že je potřebná. Amen.

Michal Vogl, z kázání na 6.7.2021 Jan Hus v Kyjově

Jubilanti v měsíci červenci a srpnu 2021

Kulaté či polokulaté narozeniny oslaví tito členové sboru (starší padesáti let, a pak nad sedmdesát pět let): 12.7. Vlastimil Slavík z Pohořelic, 15.7. Ludmila Chytrá ze Starých Hutí, 23.7. Oldřiška Malíková ze Starých Hutí, 23.7. Vlasta Pochylá z UH, 25.7. Jolana Bukatovičová z UH, 25.7. Milan Třasák z Uh. Ostrohu, 26.7. Anastázie Majíčková z UH, 29.7. Emilie Blahová z Bojkovic. 2.8. Jan Juráň z Bohuslavic nad Vlárrou, 11.8. Mílada Přikrylová z Napajedel, 13.8. Jindřiška Pavlíčková z Jankovic, 14.8. Bohuslav Švanda z UH, 21.8. Josef Vilímek z UH, 23.8. Libuše Janečková z UB, 24.8. Marie Skrčená z Pohořelic, 29.8. Olga Urbanová z Napajedel.

Myslíme na všechny tyto sestry a bratry, vyprošujeme pro ně Boží pokoj a pro ně i pro nás nechť je povzbuzením verš ze 145. žalmu: „*Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově.*“

Pro veselou mysl:

Telegramy jsou někdy ošemetná věc a šotek si v nich zařadí, jak se patří. Například jako v blahopřejném telegramu, který dostala jedna nevěsta. Telegram byl stručný: „Jan 4,18.“ Nevěsta si pohotově nalistovala příslušné místo v Bibli a div neomdlela, když četla: „Vždyť jsi měla pět mužů, a ten,

kterého máš nyní, není tvůj muž.“ Naštěstí jednoho svatebčana napadlo, že by to mohla být 1.Janova 4,18: „Láska nezná strach, dokonalá láska strach zahání.“

„Milí přátelé,“ začne farář své kázání, „minulou neděli jsem vám oznámil, že dnes budu mluvit o lhaní, a proto jsem vás vyzval, abyste si jako přípravu doma přečetli 17. kapitolu Markova evangelia. Kdo tak učinil, nechť prosím zvedne ruku!“ V kostele se zvedne mnoho rukou. „Tak vidíte, vážení,“ pokračuje farář, „jak je téma mého dnešního kázání na místě. Evangelium podle Marka má totiž jen šestnáct kapitol!“

Farář dostal místo vězeňského duchovního. Při rozloučení se svým sborem kázal zaraženým farníkům na text: „Jdu, abych vám připravil místo.“ Jan 14,2.

Eva Sovišová, kurátorka sboru

Historické okénko – Jediný kostel Jednoty bratrské v Praze

V neděli 14.6.1620 byl otevřen historicky jediný kostel, který Jednota bratrská v Praze postavila. Jde o kostel Šimona a Judy na Starém Městě Pražském, Na Františku. Stavěl se v letech 1615 – 1620. Stávala tam gotická kaple stejného jména, založena kolem poloviny 14. století za Karla IV. Od husitské revoluce sloužila utrakvistické církvi a v rámci nového uspořádání církve po Rudolfově majestátu ji utrakvisté předali Jednotě bratrské. Jednota bratrská se rozhodla na místě vystavět stavbu větší, která by lépe vyhovovala bratrskému užívání. Dílo se poněkud protáhlo, protože se během výstavby zřítila klenba. Když byl kostel otevřen, zbývalo do bitvy na Bílé Hoře pět měsíců. Již na Vánoce 1620 patřil kostel Šimona a Judy Milosrdným bratřím a stal se součástí areálu stejnojmenné nemocnice, dnes Na Františku. V 18. století byl ještě barokně přestavěn, ale při návštěvě poznáte typický půdorys bratrských sborů, jak je lze dodnes vidět v Mladé Boleslavi či v Brandýse nad Labem.

Miloš Prokop

Ekonomické okénko

Zaplacené máme všechny platby, které jsou třeba. Stavy na účtech jsou pak následující:

FIO sbor	127 338 Kč (většina půjčka ze seniorátu na opravy)
FIO Doubravka	347 148 Kč (na výměnu oken v Luhačovicích a opravy)
ERA	cca 27 000 Kč
pokladna UH	25 095 Kč

Protože tedy není volných peněz nazbyt, budeme vděční za vaše dary.

Jitka Hrdinová, sborová účetní

Dětské okénko – Ahoj děti,

pamatujete, jak jsme spolu mluvili o rukách v spojitosti s Desaterem? Dokonce jsme každé přikázání zobrazili jednou rukou. V sále, kde se setkáváme, můžete pořád tento náš obraz vidět. Mluvili jsme o dobrých a zlých skutcích, které může lidská ruka vykonat. Ruka může do někoho strkat, bouchat, dokonce bít! Může na někoho ukazovat prstem, může vyhrožovat. Ale lidská ruka umí také pohladit, podat ruku, podat sklenku vody či chutné jídlo, umí kreslit a malovat, zahrát pěknou písničku.

Proč o rukách vůbec mluvíme? Na přiloženém obrázku je totiž zobrazena právě ruka. Vybrala jsem ji proto, abych vám řekla, k čemu ještě můžeme svoje ruce použít. V evangeliích čteme příběh o tom, jak děti přicházely k Ježíšovi. Některé učedníky přicházející děti rušily a raději by je poslali zpátky domů. Ježíš však řekl: „Nechte děti a nebraňte jim jít ke mně.“ Sám děti přijal a požehnal jim. Požehnání dětem můžeme společně zažívat u Večeře Páně, kdy bratr farář pokládá ruku na dětskou hlavičku a přeje Boží pokoj, ochranu. Kdysi bylo zvykem žehnat dětem i v rodinách, před spaním, před odchodem z domu, v nemoci, při slavnostních příležitostech. Třeba tuto tradici znáte i z vlastních rodin. Můžeme se k tomuto pěknému zvyku vrátit a navzájem si požehnat. Rodiče dětem, děti rodičům. Jemně položte ruku na hlavu a řekněte třeba tato slova: „Když na tebe své ruce pokládám, tak požehnání tobě dávám.“

Za chvíli začínají prázdniny, cestujeme víc než obvykle, navštěvujeme rodiny, přátele, poznáváme nová místa. Milé děti a rodiče, ať vás po celé léto provází svaté Boží požehnání (slovy písně z evangelického zpěvníku, č. 486):

„Svaté Boží požehnání buď nyní i vždy nad námi z Krista křížovaného, věčně požehnaného. Jenž daří hojnou milostí jako svou manou na poušti k síle lidu věrného, k zahnání všeho zlého.“

Emília Kletvíková, učitelka NŠ

Program ve sboru v červenci a srpnu

Neděle v UH vždy od 10 hodin – bohoslužby.

Luhačovice 10.30: 4.7., 11.7., 8.8., 22.8. a 29.8.

Luhačovice 15.30: 15.8. Spojeno i s dalším programem.

Napajedla 15.30: 1.8. od 15.30 v Napajedlích. Spojeno s dalším programem.

Všechny akce můžete sledovat také online. Živé vysílání je na FB, některé záznamy na YouTube. Na webových stránkách sboru **uherske-hradiste.evangelnet.cz** si najdete vždy příslušný odkaz k připojení. Další informace hledejte také na sborovém Facebooku: **facebook.com/fsceuh**

Přeji všem hodně Božího pokoje

Michal Vogl, farář sboru

Doubravka v bouři a po ní

„Vít se ztiší,“ zpíváme si s dětmi při kytaře ze zpěvníku Svítá každý rok na letním táboře. Jak silný může ten vítr být a jak bezmocní se při něm můžeme cítit, si ale běžně neumíme ani nechceme představit. Letošní léto nám ten obraz – i proti naší vůli – postavilo přímo před oči.

Náznak pohromy, která se odehrála na jihu Moravy, jsme mohli zažít i tady. Na farní zahradě v Hradišti sice jen spadl strom a strhnul s sebou část dalšího, sborový dům Doubravka s penzionem dopadl ale mnohem hůř. Utržená část střechy, spadlý kus stropu,

několik rozbitých oken, stůl z balkónu uletěl neznámo kam, cizí odlomená střecha pokosila při průletu sborovou zahradou stromy i ploty. Nedávno opravenou pergolu to nadzvedlo a posunulo, střešní krytina na ní je potrhaná... První ranní pohled na tu spoušť – estetiku dotvářely rozsypané odpadky z popelnic – vyvolal pocit bezmoci. Marnost nad marnost... Surfinie a muškáty, které jsem den přetím zalívala, skončily rozcupované i s truhlíky po okolí. Radost z toho, že Doubravka po covidu opět ožívá, je ta tam.

Ten druhý pohled, když se člověk trochu aklimatizoval a uklidil nepořádek z prvních metrů čtverečních, už byl jiný. Uvědomila jsem si, že se nikomu z dvacítky mladých divadelníků, hostů penzionu, během vichřice nic nestalo. Střepy z oken skončily sice na postelích, ale naštěstí v nich nikdo právě

neležel. V koupelně ani na schodišti, kam se zřítilo zdívo, taky v tu chvíli nikdo nebyl. Nikoho nezasáhla žádná ze spousty letících věcí. Tohle je přece trochu zázrak. Díky za něj.

Ten třetí pohled – co teď? Uklízíme s Michalem i Jeronýmem suť. Pokud se nic nestalo se statikou, tak jak to udělat, aby Doubravka co nejdřív zase fungovala? Michal obvolává různé kontakty. Přátelé dávají tipy na řemeslníky a po hodinách telefonátů se konečně daří. Pánové Mirek a František, kteří teď právě – každý na jiné stavbě – čekají na materiál, mají pár dní volna. Ještě ten den si udělají plán prací a v pondělí se pouštějí do díla.

Přijímám funkci pomocného stavebního dělníka a už v úterý ráno mám pocit, že ani nevstanu z postele, jak mě celé tělo bolí. Kolik těch kýblů suti jsem to vynesla? Padesát? Druhý den pracujeme do pozdních nočních hodin a podaří se střechu takzvaně zaplachtovat. Jenže chvíli nato přichází opět silný vítr, déšť a kroupy. Takže koupelna i schody jsou další ráno pokryté novou vrstvou špíny a mouru, které déšť spláchnul z útrob střechy. Vypadá to tu spíš jako po povodni. Další den pokračujeme jen ve dvou a končíme opět pozdě v noci a za deště. K našim řemeslníkům mám neskonalý obdiv. Nechápu jejich výdrž, odolnost, zručnost ani rychlost. Ta rychlost možná souvisí s mými opakovanými

otravnými dotazy: „Tak kdy myslíte, že bychom mohli Doubravku zprovoznit?“. Rozumím, že to chtějí mít rychle za sebou.

Do toho volá bývalý synodní senior Ruml. Pobyt jejich šestnáctičlenné party, které se po letech podařilo dohodnout na společném termínu setkání, jsem musela zrušit. Prý zatím náhradu za Doubravku nenašli. A jsou z toho smutní.

Dostávám nadějnou zprávu z nejvyšších míst, tedy ze střechy, že by se to možná dalo zvládnout do pátku. Zprávu okamžitě předávám bývalému představiteli nejvyšších míst církve, chvíli se handrkujeme, aby nepřijížděli už v pátek odpoledne, ale až večer, a pak všichni na Doubravce přepneme na ještě vyšší otáčky.

Aby to nebylo tak fádni, ubytovávám postupně dva hosty, kterým je lhostejné, že budou spát na staveništi. Jeden z nich se vrací z obce Hrušky, kterou zpustošilo tornádo. Jel tam pomáhat a taky věnovat peníze na obnovu hospody. Ta je prý v obci nejdůležitější. Když pak uviděl tamní zbořenou věž

kostela, vhrkly mu slzy do očí a řekl si, že dá peníze na kostel – do kterého sice on sám nechodí, ale chápe, že může být pro někoho stejně důležitý jako hospoda. Druhý den ráno mě probudily zvuky zvenčí. Pán už likvidoval hromady odpadu za Doubravkou. Našel si dokonce nedaleko kontejner, takže jsme nemuseli znova na sběrný dvůr.

Ve čtvrtek a v pátek přibyli další neopotřebovaní pracovníci. Farář Michal se vrhnul srdnatě na mytí oken, Jitka a David Hrdinovi opravili utrženou branku a pořezali spadlý strom a Maruška Ševčíková, bývalá správkyň Doubravky zkulturnovala modlitebnu, ve které se při bouřce a po ní usídlili mladí divadelníci. Bylo to sice na těсно, ale povedlo se. V pátek, v šest večer, chvíli před příjezdem delegace z Prahy zářila Doubravka čistotou a kdo příliš nezakláněl hlavu, nemusel si ani všimnout, že nám ještě tu a tam chybí kus stropu.

A protože parta bývalého seniora byla plná farářů a teologů, užili jsme si hned v neděli výživné bohoslužby, kde se krásně hrálo (Michal Vilím) a z plna hrdla zpívalo (bylo nás hodně).

Jitka Voglová, pastorační pracovnice